RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
26. marts 1999 *

I sag T-114/96,

Biscuterie-confiserie LOR SA, Perpignan (Frankrig),

Confiserie du Tech SA, Cabestany (Frankrig),

ved advokat Nicolas Boespflug, 22, rue Lalo, Paris,

sagsøgere,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent José Luis Iglesias Buhigues og Jean-Francis Pasquier, der er udstationeret som national

* Processprog: fransk.

ekspert ved Kommissionen, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

støttet af

Kongeriget Spanien ved statens advokat, Paloma Plaza García, Sekretariatet for EF-ret, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg på Spaniens Ambassade, 4-6, boulevard Emmanuel Servais,

intervenient,

angående en påstand om annullation af Kommissionens forordning (EF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 (EFT L 148, s. 1), for så vidt der ved forordningen foretages registrering af benævnelserne »Turrón de Jijona« og »Turrón de Alicante« som beskyttede geografiske betegnelser,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, B. Vesterdorf, og dommerne J. Pirrung og M. Vilaras,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Retsforskrifterne

1 Ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler (EFT L 208, s. 1, herefter »forordning nr. 2081/92«) indførtes reglerne for fællesskabsbeskyttelse af oprindelsesbetegnelser og geografiske betegnelser, som kan benyttes for visse landbrugsprodukter eller levnedsmidler, jf. artikel 1.

2 I artikel 2, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2081/92 defineres den geografiske betegnelse som navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område.

3 Registreringen som beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) eller som beskyttet geografisk betegnelse (BGB) af navnet på et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel forudsætter, at produktet eller levnedsmidlet opfylder betingelserne i

forordning nr. 2081/92 og navnlig er omfattet af en varespecifikation, som er fastlagt i forordningens artikel 4, og giver da dette navn fællesskabsbeskyttelse. Det bestemmes i denne henseende i forordningens artikel 13:

»1. Registrerede betegnelser er beskyttet mod:

a) enhver direkte eller indirekte kommerciel brug af en registreret betegnelse for produkter, der ikke er omfattet af registreringen, for så vidt disse produkter kan sammenlignes med de produkter, der er registreret under denne betegnelse, eller for så vidt anvendelse af betegnelsen indebærer udnyttelse af den beskyttede betegnelses omdømme

b) enhver uretmæssig brug, efterligning eller antydning, selv hvis produktets virkelige oprindelse er angivet, eller hvis den beskyttede betegnelse er anvendt i oversættelse eller ledsaget af udtryk såsom 'art', 'type', 'måde', 'som fremstillet i', 'efterligning' eller lignende

c) enhver anden form for falsk eller vildledende angivelse af produkternes herkomst, oprindelse, art og hovedegenskaber på pakningen eller emballagen, i reklamerne eller i dokumenterne for de pågældende produkter samt anvendelse af emballager, der kan give et fejlagtigt indtryk af oprindelsen

d) enhver anden form for praksis, som kan vildlede offentligheden med hensyn til produktets virkelige oprindelse.

...«

4 Der er blevet indført to registreringsprocedurer ved forordning nr. 2081/92.

5 Den såkaldte »normale« procedure i forordningens artikel 5, 6 og 7 giver enhver sammenslutning, hvorved forstås enhver organisation af producenter og/eller forarbejdere, der beskæftiger sig med samme landbrugsprodukt eller samme levnedsmiddel, eller på visse betingelser enhver fysisk eller juridisk person beføjelse til at stile ansøgninger om registrering af oprindelsesbetegnelser eller geografiske betegnelser for de landbrugsprodukter eller levnedsmidler, som de fremstiller i et bestemt afgrænset geografisk område, til den medlemsstat, hvori det pågældende område er beliggende. Medlemsstaten kontrollerer, om ansøgningen er berettiget, og fremsender den til Kommissionen, der offentliggør ansøgningen i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, såfremt den finder, at betegnelsen opfylder betingelserne for beskyttelse. Modtager Kommissionen ingen indsigelser i henhold til artikel 7 fra en medlemsstat eller fra en retmæssigt berørt fysisk eller juridisk person inden for en frist på seks måneder fra offentliggørelsen, indfører den betegnelsen i »Register over beskyttede oprindelsesbetegnelser og beskyttede geografiske betegnelser«.

6 Ved artikel 17 i forordning nr. 2081/92 er der blevet indført en såkaldt »forenklet« registreringsprocedure for registrering af betegnelser, der allerede bestod i medlemsstaterne på tidspunktet for forordningens ikrafttrædelse. Det bestemmes i denne henseende:

»1. Inden seks måneder efter datoen for denne forordnings ikrafttræden underretter medlemsstaterne Kommissionen om, hvilke ved lov beskyttede betegnelser eller, i de medlemsstater, hvor der ikke findes nogen beskyttelsesordning, hvilke hævdvundne betegnelser de ønsker at registrere i henhold til forordningen.

2. Kommissionen registrerer efter fremgangsmåden i artikel 15 de i stk. 1 omhandlede betegnelser, som omfattes af artikel 2 og 4. Artikel 7 finder ikke anvendelse. Artsbetegnelser registreres dog ikke.

3. Medlemsstaterne kan bibeholde den nationale beskyttelse af de betegnelser, der er meddelt i henhold til stk. 1, indtil den dato, hvor der træffes afgørelse om registreringen.«

7 I medfør af artikel 18 er forordning nr. 2081/92 trådt i kraft den 25. juli 1993.

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

8 Ved skrivelse af 24. januar 1994 sendte den spanske regering Kommissionen en ansøgning om registrering af flere betegnelser i henhold til artikel 17 i forordning nr. 2081/92, og navnlig om registrering af betegnelserne »Jijona« og »Turrón de Alicante« som beskyttede geografiske betegnelser. I ansøgningen gjorde den spanske regering især gældende, at disse betegnelser allerede var beskyttet i Spanien i medfør af national lovgivning og i andre medlemsstater i medfør af flere bilaterale aftaler, herunder den fransk-spanske konvention af 27. juni 1973 om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser og herkomstangivelser samt betegnelser på visse varer.

9 Den 12. juni 1996 vedtog Kommissionen forordning (EF) nr. 1107/96 af 12. juni 1996 om registrering af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser efter proceduren i artikel 17 i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 (EFT L 148, s. 1, herefter »forordning nr. 1107/96« eller »den anfægtede forordning«). Under rubrikken »Brød, wienerbrød, kager, kiks og andet bagværk samt konfekturevarer«, »Spanien«, i bilaget til denne forordning figurerer betegnelserne »Turrón de Jijona (BGB)« og »Turrón de Alicante (BGB)«.

10 Ved berigtigelse i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* (EFT 1996 L 290, s. 18) er betegnelsen »Turrón de Jijona (BOB)« blevet erstattet af betegnelsen »Jijona (BOB)«.

11 De franske selskaber Biscuiterie-confiserie LOR og Confiserie du Tech (herefter »sagsøgerne«) har igennem flere år fremstillet og solgt turrón, hvoraf visse kaldes »Jijona« og »Alicante«.

12 Da sagsøgerne finder, at disse betegnelser er artsbetegnelser og derfor ikke kan registreres som beskyttede geografiske betegnelser, har de ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 26. juli 1996 anlagt nærværende sag. Til støtte for deres søgsmål har de gjort gældende, dels at Kommissionen har tilsidesat artikel 3 i forordning nr. 2081/92 ved at foretage registreringen af de pågældende betegnelser, dels at anvendelsen af den »forenklede« registreringsprocedure ikke var berettiget under hensyn til disse betegnelsers omtvistede karakter, da proceduren ikke er kontradiktorisk.

13 Ved dokument indleveret til Justitskontoret den 4. december 1996 har Kongeriget Spanien fremsat begæring om at måtte intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

14 Ved kendelse af 24. februar 1997 blev Kongeriget Spanien givet tilladelse til at intervenere.

15 Ved Rettens beslutning af 21. september 1998 blev den refererende dommer knyttet til Første Afdeling, som sagen følgelig blev henvist til.

Parternes påstande

16 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Forordning nr. 1107/96 annulleres, for så vidt benævnelserne »Turrón de Jijona« og »Turrón de Alicante« registreres som beskyttede geografiske betegnelser.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

17 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært: Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

18 Intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært: Sagsøgte frifindes.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

19 Sagsøgerne har gjort gældende, at den anfægtede forordning berører dem umiddelbart og individuelt, idet de igennem mange år har fremstillet og solgt turrón under betegnelserne »Jijona« og »Alicante«. De har i denne henseende fremlagt salgsfakturaer vedrørende disse produkter fra henholdsvis 1963 for selskabet Biscuiterie-confiserie LOR og fra 1974 for selskabet Confiserie du Tech. I replikken har de heraf udledt, i modsætning til, hvad Kommissionen har gjort gældende, at de af denne grund befinder sig i en tilsvarende situation som det sagsøgende selskab i den sag, der blev afgjort ved Domstolens dom af 18. maj 1994 (sag C-309/89, Codorniu mod Rådet, Sml. I, s. 1853).

20 Uden formelt at have nedlagt påstand om afvisning af sagen, har Kommissionen dog fundet, at sagen bør afvises med den begrundelse, at betingelserne i EF-traktatens artikel 173, stk. 4, ikke er opfyldt.

21 For det første er den anfægtede forordning ligesom grundforordningen nr. 2081/92 en almengyldig retsakt i traktatens artikel 189, stk. 2's forstand. Den er ikke rettet til bestemte erhvervsdrivende, men til samtlige producenter af turrón, der kan nyde fordel af de registrerede betegnelser, og til dem, der ikke

opfylder betingelserne i fællesskabslovgivningen, selv om de har benyttet disse betegnelser. Da der er tale om en generel retsakt, skal sagen ifølge fast praksis herefter afvises (Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, Alusuisse mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 3463, og af 29.6.1989, forenede sager 250/86 og 11/87, RAR mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 2045, summarisk offentliggørelse).

22 For det andet kan det resultat, som Domstolen nåede frem til i dommen i sagen Codorniu mod Rådet, ikke finde anvendelse på situationen i denne sag. I sagen, der gav anledning til denne dom, fastslog Domstolen, at det sagsøgende selskab var individuelt berørt af den omtvistede retsforskrift, idet bestemmelsen hindrede selskabet i at benytte ordmærket, som det havde registreret i overensstemmelse med national ret, og som det havde benyttet både før og efter registreringen. Derimod befinder sagsøgerne i nærværende sag sig ikke i en så speciel situation, og de har udelukkende påberåbt sig, at de igennem flere år har benyttet betegnelserne »Jijona« og »Alicante« for den turrón, de fremstiller. Dette forhold er på ingen måde tilstrækkelig til alene at godtgøre, at de er individuelt berørt af den anfægtede forordning. Kommissionen har i denne henseende fremført, at forordning nr. 1107/96 sikrer beskyttelsen af registrerede betegnelser, idet disses anvendelse er forbeholdt producenterne i de områder, de betegner, og således at alle andre producenter er udelukket fra at benytte dem. Sagsøgerne vil dermed være berørt som enhver anden erhvervsdrivende, der aktuelt eller potentielt befinder sig i en tilsvarende situation som deres.

23 Den spanske regering er ligeledes af den opfattelse, at sagen bør afvises. Den har gjort gældende, at den anfægtede forordning har generel karakter, og at sagsøgerne under alle omstændigheder ikke er individuelt berørt, jf. dommen i sagen Codorniu mod Rådet, da de ikke er eller har været indehavere af en registrering, der giver dem ret til at benytte betegnelserne »Jijona« og »Alicante«.

Rettens bemærkninger

24 I henhold til procesreglementets artikel 113 kan Retten, når den skal træffe afgørelse på de betingelser, der er fastsat i reglementets artikel 114, stk. 3 og 4, til enhver tid af egen drift efterprøve, om en sag skal afvises, fordi ufravigelige procesforudsætninger ikke er opfyldt, hvortil hører de formalitetsbetingelser, der ifølge fast praksis er fastsat i traktatens artikel 173 (Domstolens dom af 28.1.1986, sag 169/84, Cofaz mod Kommissionen, Sml. s. 391, præmis 2, og af 24.3.1993, sag C-313/90, CIRFS m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 1125, præmis 23, Rettens dom af 24.10.1997, sag T-239/94, EISA mod Kommissionen, Sml. II, s. 1839, præmis 26, og Rettens kendelse af 15.9.1998, sag T-100/94, Michailidis m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 3115, præmis 49).

25 Retten finder at kunne træffe afgørelse om sagens antagelse til realitetsbehandling på det foreliggende grundlag uden at indlede de mundtlige forhandlinger.

26 I henhold til EF-traktatens artikel 173, stk. 4, er en realitetsbehandling af et annullationssøgsmål, der indbringes mod en forordning af en fysisk eller juridisk person, betinget af, at den anfægtede forordning i realiteten er en beslutning, som umiddelbart og individuelt berører vedkommende. Ifølge fast praksis skal kriteriet for sondringen mellem en forordning og en beslutning søges i, om den pågældende retsakt er almengyldig eller ikke (Domstolens kendelse af 23.11.1995, sag C-10/95 P, Asocarne mod Rådet, Sml. I, s. 4149, præmis 28, og af 24.4.1996, sag C-87/95 P, CNPAAP mod Rådet, Sml. I, s. 2003, præmis 33). En forordning er almengyldig, hvis den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for generelt og abstrakt fastlagte persongrupper (jf. f.eks. Rettens dom af 10.7.1996, sag T-482/93, Weber mod Kommissionen, Sml. II, s. 609, præmis 55).

27 Den anfægtede forordning sikrer bl.a. betegnelserne »Jijona« og »Alicante« beskyttelse som geografiske betegnelser i henhold til forordning nr. 2081/92, hvorved geografisk betegnelse i forordningens artikel 2, stk. 2, litra b), defineres

som navnet på et område, et bestemt sted eller i undtagelsestilfælde et land, der betegner et landbrugsprodukt eller et levnedsmiddel, som har oprindelse i dette område, dette bestemte sted eller dette land, og hvis bestemte egenskaber, omdømme eller andre kendetegn kan tilskrives den geografiske oprindelse, og som er fremstillet og/eller forarbejdet og/eller tilvirket i det afgrænsede geografiske område. Som Kommissionen med rette har anført, giver den anfægtede forordning, der langtfra er rettet til bestemte erhvervsdrivende som sagsøgerne, alle virksomheder, hvis produkter opfylder de fastsatte geografiske og kvalitative krav, ret til at sælge dem under en af disse betegnelser. Samtidig nægtes denne ret i forhold til alle virksomheder, hvis produkter ikke opfylder disse krav, som er de samme for alle producenter.

28 Denne regulering fremstår dermed som en almengyldig foranstaltning, jf. traktatens artikel 189, stk. 2. Den finder anvendelse på objektivt bestemte situationer og har retsvirkninger for abstrakt fastlagte persongrupper, nemlig virksomheder, der fremstiller et produkt, der har visse objektivt bestemte kendetegn.

29 Følgelig er forordning nr. 1107/96 efter sin art og rækkevidde en almengyldig retsakt og ikke en beslutning i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i traktatens artikel 189, stk. 4, hvilket sagsøgerne i øvrigt ikke har bestridt.

30 Det er imidlertid ikke udelukket, at en bestemmelse, som ifølge sin art og rækkevidde har almengyldig karakter, kan berøre en fysisk eller juridisk person individuelt, når den pågældende rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for den pågældende, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller ham fra alle andre og derved individualiserer ham på lignende måde som en beslutnings adressat (dommen i sagen Codorniu mod Rådet, præmis 19 og 20, og i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 56).

31 I denne henseende har sagsøgerne gjort gældende, at de i flere år har benyttet betegnelserne »Jijona« og »Alicante« i Frankrig i forbindelse med salget af den turrón, de fremstiller, og at de af denne grund befinder sig i en lignede situation som det sagsøgende selskab i sagen, der gav anledning til dommen Cordoniu mod Rådet.

32 Det bemærkes imidlertid, at i Codorniu-sagen hindrede en almengyldig bestemmelse om anvendelsen af en betegnelse sagsøgeren i at benytte det ordmærke, som selskabet havde registreret og benyttet igennem en lang periode inden vedtagelsen af den anfægtede forordning, således at selskabet befandt sig i en særlig situation i forhold til alle andre erhvervsdrivende. Det fremgår af denne dom, således som den er fortolket af Domstolen og Retten, at en almengyldig bestemmelse kan påvirke en erhvervsdrivende individuelt i det omfang, den berører den pågældendes særlige interesser (jf. kendelserne i sagen Asocarne mod Rådet, præmis 43, og i sagen CNPAAP mod Rådet, præmis 36, dommen i sagen Weber mod Kommissionen, præmis 67, og kendelsen i sagen Michailidis m.fl. mod Kommissionen, præmis 66).

33 Sagsøgerne har ikke godtgjort og har i øvrigt heller ikke hævdet, at brugen af de geografiske betegnelser, de benytter, følger af en lignende særlig rettighed, som de har erhvervet på nationalt plan eller fællesskabsniveau inden vedtagelsen af den anfægtede forordning, og som denne forordning har gjort indgreb i, således som det kræves ifølge praksis.

34 Som sagsøgerne selv har fremhævet i de skriftlige indlæg, bemærker Retten i øvrigt, at en række andre, store producenter af turrón benyttede betegnelserne »Jijona« og »Alicante« for produkter, der heller ikke stammede fra det geografiske område, som disse betegnelser angiver. Den blotte omstændighed, at de har benyttet de pågældende geografiske betegnelser, er derfor så meget desto mindre tilstrækkelig til at individualisere dem i forhold til alle andre erhvervsdrivende, der berøres af den anfægtede forordning.

35 Det fremgår af de ovenstående betragtninger, at sagsøgerne ikke er individuelt berørt af den anfægtede forordning i traktatens artikel 173, stk. 4's forstand, og at sagen derfor skal afvises.

Sagens omkostninger

36 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, såfremt der er nedlagt påstand herom. Sagsøgerne har tabt sagen og bør derfor i overensstemmelse med Kommissionens påstand pålægges at bære deres egne og Kommissionens omkostninger.

37 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, bærer Kongeriget Spanien som intervenient sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN

1) Sagen afvises.

2) **Sagsøgerne bærer deres egne og Kommissionens omkostninger. Intervenienten bærer sine egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 26. marts 1999.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident